

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **N. V. K.,** zastoupen JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 8. 2018, č. j. 31 A 8/2017 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2017, č. j. MV-34892-4/SO-2017. Žalovaná uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 2. 2017, č. j. OAM-976-10/ZR-2016 (dále jen “rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a potvrdila odvoláním napadené rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně výrokem I. rozhodnutí žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), výrokem II. žalobci udělil výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalobci byl v řízení zahájeném z úřední povinnosti zrušen trvalý pobyt na základě rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 24. 2. 2016, č. j. 2 T 11/2016 – 199 a opisu z evidence Rejstříku trestů. Žalobce byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání 36 měsíců, neboť ve spolupachatelství spáchal zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 zákona

č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a dále sám spáchal zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) téhož zákona.

[2] Správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce je ženatý a bezdětný, avšak s manželkou již více než 10 let nežije ve společné domácnosti, neboť manželka žije s jiným partnerem, který je otcem dvou jejích dětí ve věku 7 a 10 let. Po dobu výkonu trestu odnětí svobody jej ve věznici nenavštívila, proto správní orgán prvního stupně uzavřel, že manželství existuje pouze formálně. Ve Vietnamu žije žalobcova matka a sourozenci. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně žádné další skutečnosti stran jeho osobního a rodinného života nesdělil, proto správní orgán prvního stupně uvážil tak, že zrušení trvalého pobytu nebude v případě žalobce nepřiměřeným zásahem ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a žalobci pobyt zrušil. Zároveň mu udělil výjezdní příkaz.

[3] Žalobce v podaném odvolání uvedl, že se svými rodinnými příslušníky ve Vietnamu není v kontaktu od doby svého příjezdu do České republiky, tedy více než 12 let, naopak po tuto dobu udržuje manželský svazek. Pouhá skutečnost, že na území Vietnamu žijí jeho rodinní příslušníci, neznamená, že by s nimi udržoval kontakt a měl dobré vztahy. Správní orgán prvního stupně měl provést výslech žalobce a dotazovat se jej na okolnosti, za kterých se dopustil protiprávního jednání a zjišťovat skutečnosti odůvodňující nepřiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně obstaral pouze listinné důkazy a žalobce vyzval, aby se s nimi seznámil. Žalobce se po dobu 12 let nedopustil jakéhokoliv incidentu podobného charakteru. Mělo být také zohledněno, že žalobci byl uložen trest odnětí svobody pouze ve výměře 3 let z rozmezí zákonné sazby 2 až 8 let, tedy při spodní hranici. Na území ČR podniká a hodlá si vydělávat na živobytí tímto způsobem.

[4] Žalovaná odvolání již citovaným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Poukázala na znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, dle kterého ke zrušení trvalého pobytu dojde na základě pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Odkázala na rozsudek Okresního soudu v Trutnově č. j. 2 T 11/2016 – 199, ze kterého plyne naplnění první podmínky zrušení trvalého pobytu, na čemž nic nemění uložení trestu odnětí svobody při dolní hranici zákonné sazby. Žalovaná se dále ztotožnila s posouzením přiměřenosti dopadu do osobního a rodinného života žalobce. Dodala, že žalobce nikdy neměl s manželkou shodnou adresu pobytu. Při podání žádosti o prodloužení trvalého pobytu v roce 2015 nebyl schopen vyplnit skutečné bydliště manželky, což by v případě skutečného společného soužití manželů neměl být problém. O formálnosti uzavření manželství svědčí také to, že žalobcova manželka podala návrh na rozvod manželství poté, co žalobce týden od uzavření manželství, opustil společnou domácnost na půl roku, aniž by byl s manželkou v kontaktu. Bylo na žalobci, aby aktivně navrhoval důkazy ohledně rodinného a osobního života, což neučinil. Skutkový stav byl řádně zjištěn.

[5] Žalobce v podané žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav. Správní orgány neprovedly žádná relevantní zjištění ohledně vztahu žalobce s rodiči, sourozenci, manželkou a jejími dětmi. Nezjišťovaly žádné informace o zdravotním stavu žalobce.

Nevypořádaly se s žádostí žalobce o provedení jeho výslechu. Žalobce pokládá rozhodnutí správních orgánů za neindividualizované k jeho osobě. Byl pominut dosavadní bezproblémový život žalobce. Z těchto důvodů žalobce shledává rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelné. Namítal nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť výrokem II. mu byl udělen výjezdní příkaz podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Výjezdní příkaz nelze udělit formou rozhodnutí ve věci samé. Žalobci mohla být nanejvýš stanovena lhůta k vycestování. K udělení výjezdního příkazu mohl správní orgán prvního stupně přistoupit až následně. Zrušení trvalého pobytu je pro žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho osobního a rodinného života. Správní orgány neprovedly žádný důkaz, kterým by prokázaly formálnost uzavřeného manželství. I v případě rozdílných bydlišť manželů není vyloučené, že spolu udržují manželský kontakt. K vazbám na území Vietnamu žalobce uvedl, že jen ta skutečnost, že zde žijí jeho rodiče a sourozenci, neznamená, že by s nimi měl dobré vztahy. Žalobce si nedovede přestavit zpřetrhání všech rodinných a sociálních vazeb, které si vytvořil v České republice před nastoupením do výkonu trestu.

[6] Krajský soud shledal skutkový stav jako řádně zjištěný v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Bylo nepochybně prokázáno, že žalobce byl dle § 87 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *„pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*“. Zákon ani soudní judikatura neumožňuje jakkoliv hodnotit či vzít v úvahu míru závažnosti trestné činnosti, při které by se uvedené ustanovení nepoužilo a trvalý pobyt nemusel být zrušen (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016 - 39). Krajský soud se také ztotožnil s tím, že zrušení trvalého pobytu nebude pro žalobce nepřiměřeným zásahem do osobního a rodinného života. Je zřejmé, že žalobce žil v zemi původu po většinu svého života, tudíž vazby na zemi původu nemohly být zpřetrhány. Délku pobytu žalobce na území České republiky či formální rodinnou vazbu k manželce nelze považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od třikrát nesplněné povinnosti řádného přiznání a zaplacení spotřební daně a třikrát učiněnou nabídku na finanční úplatek policistům. Trestná činnost žalobce spočívající v nelegálním dovozu neokolkovaných cigaret způsobila značnou škodu, přičemž k odvrácení odhalení a vyhnutí se postihu žalobce činil nabídky úplatku. Krajský soud v závěru odůvodnění nepřisvědčil námitce, dle níž je výrok II. prvoinstančního rozhodnutí nicotný. K faktickému vydání výjezdního příkazu nedošlo. Výrok II. je nadbytečný a sám o sobě nemůže způsobit nicotnost rozhodnutí.

II.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje zásadní pochybení krajského soudu ve vypořádání námitky nicotnosti výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým mu byl udělen výjezdní příkaz. Krajský soud námitku nevypořádal přezkoumatelným způsobem. V případě, že kasační soud v tomto neshledá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, je nesprávný názor, že předmětný výrok II. není nicotný. Žalovaná již v úvodu svého rozhodnutí oproti skutečnému znění výroku II. prvostupňového rozhodnutí uvádí, že stěžovateli byla stanovena lhůta 30 dní k vycestování z České

republiky. Stěžovateli však byl udělen výjezdní příkaz podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který nelze uložit formou správního rozhodnutí. Žalovaná měla nicotnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozpoznat bez dalšího a výrok případně změnit. Tím, že potvrdila prvostupňové rozhodnutí jako celek, je rozhodnutí žalované nezákonné. Jelikož krajský soud nezákonnost rozhodnutí žalované neshledal, byť měl, je dán důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu.

[8] Stěžovatel dále namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť správní orgány neprovedly relevantní zjištění dopadů zrušení trvalého pobytu do života žalobce. Krajský soud se nepokusil o hlubší reflexi a převážně cituje z odůvodnění rozhodnutí žalované. Stěžovatel uvádí, že z protokolu o výslechu žalobce a manželky ze dne 1. 12. 2015, pořízeného v řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, je patrné, že se shodovali na řadě i detailních okolností jejich vztahu, proto nelze manželství hodnotit jako formální. K další rodině žalobce uvádí, že ve Vietnamu žije pouze jeho matka, otec zemřel a všichni sourozenci (2 sestry a bratr) žijí a pracují v zahraničí (v Japonsku a na Tchaj-wanu). Správní orgány nezohlednily následné chování žalobce v průběhu výkonu trestu. Stěžovatel plnil všechny uložené povinnosti, choval se řádně, dodržoval vězeňská pravidla a pomohl policii během jiného vyšetřování. Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dopadu zrušení trvalého pobytu do jeho osobního a rodinného života.

[9] Žalovaná plně odkazuje na rozsudek krajského soudu a na své rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť nepřezkoumatelnost je jednou z vad, k nimž je povinen dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti. Rozsudek krajského soudu je plně přezkoumatelný co do skutkových i právních závěrů. Krajský soud jasně vymezil rozhodné skutečnosti ze správního spisu, žádnou podstatnou neopomenul a tyto skutečnosti posuzoval z hlediska naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu žalobci dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Úvahy krajského soudu jsou plně přezkoumatelné, rozsudek obsahuje nosné důvody pro učiněný závěr o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a je zcela srozumitelný. Ostatně sám stěžovatel s věcnými závěry krajského soudu polemizuje, což by u nepřezkoumatelného rozsudku nebylo možné.

[13] Dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody,*

za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“

[14] Podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*Výjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu*“.

[15] Dle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území;...*“.

[16] Dle § 50 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: „*Výjezdní příkaz má tvar štítku, který policie, ministerstvo nebo Ministerstvo zahraničních věcí vyznačí do cestovního dokladu,...*“.

[17] Stěžovatel namítal, že výjezdní příkaz dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze udělit ve formě správního rozhodnutí. Jelikož správní orgán prvního stupně stěžovateli výrokem II. svého rozhodnutí udělil výjezdní příkaz, jde podle něj o nicotné rozhodnutí, které mělo být žalovaným zrušeno, případně změněno. Krajský soud měl žalobou napadané rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit.

[18] Výjezdní příkaz dle § 50 odst. 3 a 7 zákona o pobytu cizinců je oprávněním pro cizince bez pobytového oprávnění k pobytu na území České republiky, aby provedl neodkladné záležitosti a vycestoval. Judikatura Nejvyššího správního soudu považuje výjezdní příkaz za administrativní opatření, které se udělí vždy při existenci skutečností předvídaných § 50 odst. 1 zákona a), b) zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 Azs 21/2014 - 32). Výjezdní příkaz má tvar štítku, který se vyznačuje do cestovního dokladu cizince.

[19] Stěžovateli lze přisvědčit, že výjezdní příkaz nemá formu správního rozhodnutí, nýbrž je administrativním úkonem, kterým se osvědčuje naplnění zákonných předpokladů pro jeho udělení. Pokud však vznáší výhrady k tomu, že o udělení výjezdního příkazu bylo „rozhodnuto“ správním rozhodnutím, bylo třeba současně tvrdit, jakým konkrétním negativním způsobem tato skutečnost zasáhla či zkrátila jeho práva. Stěžovatel podrobněji nevysvětluje, zda se uvedené opatření (jakkoli si je vědom, že v této části správní orgán nevydal rozhodnutí) stalo po vtělení do jednoho z výroků správního rozhodnutí rovněž formálně správním rozhodnutím, u nějž se lze případně domáhat vyslovení nicotnosti, či zda jde nadále o tvrzený nezákonný zásah. V takovém případě by však byla nadále adekvátní procesní obranou zásahová žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. V obou případech však bylo třeba tvrdit konkrétní zkrácení na veřejných subjektivních právech, ke kterému rozhodnutím či zásahem žalovaného došlo. Stěžovatel však setrvává na obecném konstatování, že vtělení druhého výroku do žalobou napadeného rozhodnutí vede k nicotnosti takového rozhodnutí. To však ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí popř. prohlášení jeho nicotnosti nemůže stačit.

[20] Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotným takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Žádným takovým nedostatkem žalobou napadené rozhodnutí netrpí a stěžovatel takový nedostatek ani konkrétně netvrdí. Je třeba vzít v potaz účel udělení výjezdního příkazu. Pokud správní orgán prvního stupně udělí výjezdní příkaz, osvědčuje se tím, že stěžovateli již nadále nesvědčí žádné pobytové oprávnění k pobytu na území České republiky. Rozhodnou skutečností, kterou výjezdní příkaz osvědčuje, je pozbytí pobytového oprávnění. Následné vylepení štítku do cestovního dokladu cizince je pouze faktickým úkonem. Sděluje se jím jak samotnému cizinci, tak i navenek, že se cizinec na území České republiky vyskytuje bez pobytového oprávnění a že má po zařízení bezodkladných záležitostí opustit území České republiky. Jestliže je tato skutečnost konstatována rovněž ve správním rozhodnutí, kterým cizinec pozbývá pobytové oprávnění, není to v rozporu s účelem udělení výjezdního příkazu. Lze přisvědčit krajskému soudu, že k udělení výjezdního příkazu může dojít až po nabytí právní moci rozhodnutí, kterým je cizinci zrušen trvalý pobyt, neboť pravomocné zrušení trvalého pobytu bylo v tomto případě zákonným předpokladem následného udělení výjezdního příkazu. Na druhou stranu není předmětný výrok rozhodnutí pro stěžovatele matoucí. Je v něm zřetelně vyjádřeno, že výjezdní příkaz má místo až po nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Postupem žalovaného proto nedošlo k žádnému zkrácení práv stěžovatele. Stěžovateli nebyla výrokem, jehož nicotnosti se domáhá, uložena žádná povinnost stanovená právními předpisy. Bylo mu, byť nepatřičně příliš brzy (ještě před nabytím právní moci rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu na území ČR), oznámeno udělení oprávnění k pobytu na území po stanovenou dobu, navázanou na právní moc rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, resp. propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Námitka o nicotnosti druhého výroku žalobou napadeného rozhodnutí proto není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu a z něj plynoucího závěru, že zrušení trvalého pobytu nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Dle rozsudku Okresního soudu v Trutnově č. j. 2 T 11/2016 – 199 je nepochybné, že stěžovatel byl pravomocné odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, čímž je naplněna první z podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Zákon neumožňuje žádnou diskreci stran výše uloženého trestu nebo porušeného chráněného zájmu, proto je argumentace stěžovatele, že mu byl uložen trest při spodní hranici zákonné sazby, lichá.

[22] Pro posouzení druhé podmínky zrušení trvalého pobytu, kterou je přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, je třeba poukázat na povinnost cizince tvrdit a prokazovat relevantní skutečnosti. Správní orgány jsou povinny dle § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, což nesnižuje povinnost cizince tvrdit a dokázat rozhodné skutečnosti osobního a rodinného života, které jsou relevantní při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života cizince (viz rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 38). Stěžovatel uvedl pouze to, že na území České republiky pobývá několik let, v roce 2004 uzavřel manželství

a na zemi původu nemá žádné vazby. Správní orgán prvního stupně tyto skutečnosti doplnil o okolnosti uzavřeného manželství, které posoudil jako formální a doplnil, že stěžovatel má v zemi původu rodiče a sourozence. Žádné jiné vazby stěžovatel neuvedl, pouze zpochybňoval závěr správních orgánů, že zrušení trvalého pobytu nebude nepřiměřeným zásahem do jeho osobního a rodinného života. Až v kasační stížnosti upřesnil, že ve Vietnamu žije pouze jeho matka a že se při výslechu s manželkou shodoval na podrobnostech vzájemného soužití. Otázce vzájemného soužití se správní orgány dostatečně věnovaly a zjistily, že stěžovatel neměl po celou dobu trvání společného manželství s manželkou shodnou adresu trvalého pobytu. Manželka, která za trvání manželství porodila dvě děti, jejichž otcem je jiný muž, stěžovatele ani jednou nenavštívila ve věznici v průběhu výkonu trestu, navštěvovala jej jiná žena. Stěžovatel při výslechu chybně uvedl křestní jméno manželky. Tyto skutečnosti obsažené ve správním spise jednoznačně potvrzují závěr, že zrušení pobytu nebude pro stěžovatele nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. K těmto okolnostem nelze řadit ani osobní chování stěžovatele v průběhu výkonu trestu, neboť se nijak nevztahují k posuzování zásahu do rodinného života v důsledku zrušení trvalého pobytu. Zákonné důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) jsou bezezbytku naplněny.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu